

Arrest

nr. 165 266 van 5 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X
Handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 6 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 oktober 2015:

- tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), genomen ten opzichte van verzoekster;
 - tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), genomen ten opzichte van het minderjarig kind;
 - houdende bevel tot terugbrenging van het minderjarig kind (bijlage 38);
- alle beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 7 oktober 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 november 2015 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. BRIJS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, treedt op 28 maart 2015 in België in het huwelijk met D.Y, van Belgische nationaliteit.

Op 9 april 2015 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, als echtgenoot van een Belg.

Voor de minderjarige dochter wordt op 9 april 2015 een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, als bloedverwant in neergaande lijn.

Beiden worden in het bezit gesteld van een bijlage 19ter en worden verzocht om bijkomende documenten voor te leggen, ten laatste op 8 juli 2015.

Op 1 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoekster de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de eerste bestreden beslissing:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.04.2015 werd ingediend door:

*Naam: S. Voornaam: Z. Nationaliteit: Georgië Geboortedatum: (...)1984 Geboorteplaats: Tbilisi
Identificatienummer in het Rijksregister: xxx
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.'

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- attest dd. 23.04.2015 van boekhoudkantoor OMA Compta SPRL betreffende het inkomen van de referentiepersoon, welke wordt beschouwd als een verklaring op eer. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan dit document niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Voor zover dit document beschouwd kan worden als een begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat uit het voorgelegde attest niet blijkt of het vermelde bedrag het bruto- dan wel netto-bedrag is. Tevens komt het bedrag vermeld op deze verklaring niet overeen met het bedrag vermeld op de voorgelegde actief-passief resultatenbalans (jaar 2014). Er werden geen overige documenten ter staving van deze verklaring voorgelegd (aanslagbiljet personenbelasting, rekeninguittreksels,...)*
- actief-passief resultatenbalans (jaar 2014): dit boekhoudkundige document is geen officieel document van de belastingen (aanslagbiljet, ...) en wordt bijgevolg beschouwd als een verklaring op eer. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan het voorgelegde document niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.*

Op basis van het geheel van de beschikbare gegevens heeft onze dienst geen duidelijk en objectief verifieerbaar zicht op het netto-bedrag waarover de referentiepersoon maandelijks effectief kan beschikken. Onze dienst kan dan ook niet afdoende beoordelen of de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist door artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

*Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.
Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.(...)."*

Op 1 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoeksters minderjarige dochter de beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de tweede bestreden beslissing:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.04.2015 werd ingediend door:

*Naam: M. Voornaam: K. Nationaliteit: Georgië Geboortedatum: (...)2002 Geboorteplaats: Tbilisi
Identificatienummer in het Rijksregister: xxx
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. '

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- attest dd. 23.04.2015 van boekhoudkantoor OMA Compta SPRL betreffende het inkomen van de referentiepersoon, welke wordt beschouwd als een verklaring op eer. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan dit document niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Voor zover dit document beschouwd kan worden als een begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat uit het voorgelegde attest niet blijkt of het vermelde bedrag het bruto- dan wel netto-bedrag is. Tevens komt het bedrag vermeld op deze verklaring niet overeen met het bedrag vermeld op de voorgelegde actief-passief resultatenbalans (jaar 2014). Er werden geen overige documenten ter staving van deze verklaring voorgelegd (aanslagbiljet personenbelasting, rekeninguittreksels,...)*
- actief-passief resultatenbalans (jaar 2014): dit boekhoudkundige document is geen officieel document van de belastingen (aanslagbiljet, ...) en wordt bijgevolg beschouwd als een verklaring op eer. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan het voorgelegde document niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.*

Op basis van het geheel van de beschikbare gegevens heeft onze dienst geen duidelijk en objectief verifieerbaar zicht op het netto-bedrag waarover de referentiepersoon maandelijks effectief kan beschikken. Onze dienst kan dan ook niet afdoende beoordelen of de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist door artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.(...).”

Op 1 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende bevel tot terugbrenging van het minderjarig kind (bijlage 38). Dit is de derde bestreden beslissing:

“(…)

BEVEL TOT TERUGBRENGING

Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt aan S., Z.,

geboren te Tbilisi, op (...)

van Georgische nationaliteit,

verblijvende te (...),

bevel gegeven de genaamde M., K.,

geboren te Tbilisi, op (...).2002,

van Georgische nationaliteit,

verblijvende te (...)

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar zij gekomen is.

REDEN VAN MAATREGEL: zie motivatie bijlage 20

Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel tot terugbrenging af.(...).”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Ten aanzien van de eerste en tweede bestreden beslissing (bijlagen 20 ten aanzien van verzoekster en K.):

EERSTE MIDDEL, genomen uit de schending van:

- *Artikel 40ter en 42, 2e lid, 1 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘Vreemdelingenwet’);*
- *Schending van de motiveringsplicht zoals voorzien in artikel 62 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 1, 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en meer bepaald door het aannemen van een manifest foutieve beoordeling;*

- Het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald het rechtszekerheids-, vertrouwens- en zorgvuldigheidsbeginsel, alsook het criterium van de redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen;
- Samen gelezen met artikel 7 de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, en de overwegingen 4 en 5 van de richtlijn.

Eerste onderdeel,

Doordat, de wettelijke bepalingen uiteengezet in het middel een correcte, formele, duidelijke, precieze, geldige en voldoende motivering opleggen.

Terwijl, de genomen beslissingen (bijlagen 20) aantonen dat de auteur ervan deze niet objectief staft noch wettelijk motiveert.

1. Overwegende dat de ingeroepen wettelijke bepalingen aangeven dat elke administratieve beslissing volledig, voldoende en concreet moet gemotiveerd worden.

Dat de formele motivering, gepreciseerd in artikel 3 van de wet van 29/07/1991, adequaat moet zijn.

Dat het principe van behoorlijk en zorgvuldig bestuur houdende o.a. de beginselen van redelijkheid - billijkheid, proportionaliteit, rechtmatig vertrouwen en voorzorg, houdt in dat de overheid zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden. De beslissing dient zich te baseren op informatie die correct werd verkregen. De overheid dient zich ervan voldoende te vergewissen en te informeren teneinde een beslissing te nemen met volle kennis ter zake. De overheid dient tot een beslissing te komen op basis van een volledig en adequaat onderzoek van het concreet geval in redelijkheid en in billijkheid.

Dat de naleving van deze vereiste moet geëvalueerd worden in functie van het principiële doel van de wet van 1991, zijnde, « toelaten aan degene wie de administratieve bestuurshandeling betreft om de redenen in feite en in rechte te begrijpen die de administratie ertoe geleid hebben de betreffend beslissing te nemen en bijgevolg hem toelaten de wettelijkheid en pertinentie van deze beslissing beter te kunnen ». (vrije vertaling, C.E., 14 juni 2002, n° 107.842)

Dat de bedoeling van de vermelde wettelijke bepaling ook neerkomt op het verplichten van de administratie om "de rechter een grondige basis te bieden voor zijn legaliteitscontrole" en dat "de algemene verplichting om de administratieve handelingen te motiveren eveneens een essentiële garantie uitmaakt voor de goede werking, namelijk de legaliteitscontrole van de administratieve bestuurshandelingen" (vrije vertaling, Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737).

Dat E. Cerexhe en J. Vande Lanotte herhalen dat wanneer het beslissingen betreft die het voorwerp hebben uitgemaakt van discussies over dewelke de overheid een grote appreciatiemarge beschikken, de motivering moet gedetailleerd zijn.

2. Overwegende dat de overheid dient rekening te houden bij de totstandkoming van haar beslissingen met het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van openbaar bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen die door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt, zo mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar af anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen in het bestuur stellen, te misleiden. (Zie ook Cass. 14 juni 1999, A.C. 1999, nr. 352; 17 mei 1999, A.C. 1999, nr. 285)

Als zodanig vormt het beginsel een tegenwicht voor de geringere voorspelbaarheid van het bestuursoptreden ten gevolge van de aan het bestuur toekomende beleidsvrijheid. (M. VAN DAMME en A. WIRTGEN, "het rechtszekerheids - en vertrouwensbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed) in Administratieve rechtsbibliotheek, Beginselen van behoorlijk bestuur, 2006, Die Keure, p. 349 e.v.).

De Raad van State omschrijft het vertrouwensbeginsel als "één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan " (zie o.m. R. v. St. Eeckhout, nr. 32.893 van 28 juni 1989; vzw Vlaams Centrum voor Levensvorming, nr. 129.541,22 maart 2004).

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uittalingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag. (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1999, 53-54)

Dat de zorgvuldigheidsplicht de overheid verplicht tot zorgvuldige feitenvinding te doen (RvSt., nr. 58.328, dd. 23 februari 1996).

Dat uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding voortvloeit dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; RvSt., nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996; LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988 ,43).

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State moet de motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, verzoeker toelaten de reden te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing (R.v.St., nr. 191.585, 18 maart 2009).

Dat de principes van behoorlijk bestuur iedere normaal zorgvuldige administratie oplegt haar appreciatiebevoegdheid uit te oefenen als een normaal voorzichtig en redelijk bestuur, rekening houdend met het wettelijkheidsbeginsel.

Dat een manifest verkeerde appreciatie een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel dat het bestuur verbiedt te handelen tegen alle redelijkheid in.

Dat elke administratieve rechtshandeling gebaseerd moet zijn op exacte juridische en feitelijke motieven, ook redelijk en wettelijk toegelaten.

Dat deze regel zich opdringt aan de administratie ook al beschikt zij over een uitgebreide discretionaire appreciatiebevoegdheid.

3. Dat de motivering van de genomen beslissing onwettelijk is.

Namelijk de beslissing stelt dat de documenten ter staving van de bestaansmiddelen "niet in overweging kunnen worden genomen" omdat deze worden beschouwd als "verklaringen op eer".

Het gaat concreet om een attest van het boekhoudkantoor van de referentiepersoon en de actief-passief resultatenbalans van het jaar 2014.

Een dergelijke motivering is wettelijk niet voorzien. De vreemdelingenwet voorziet inderdaad niet op welke wijze de verzoekende partij de bestaansmiddelen dient aan te tonen, en bepaalt aldus evenmin beperkingen in de documenten die voorgebracht kunnen worden.

De beslissing is dus enkel en alleen om deze reden al onwettelijk.

Er anders over oordelen komt erop neer te aanvaarden dat verwerende partij een voorwaarde kan toevoegen aan de wet, terwijl zij daartoe de bevoegdheid niet heeft.

Dat de beslissing dan ook een schending uitmaakt van de vernoemde artikelen van de Vreemdelingenwet alsook een bevoegdheidsoverschrijding uitmaakt.

In conclusie, kan verzoekster op dit punt de inhoud/motivering van de bestreden beslissing niet betwisten in de mate dat zij ze niet kan begrijpen.

Tweede onderdeel,

Doordat, dit des te meer klemmt nu de motivering van de bestreden akte gebaseerd is op het feit dat de bestaansmiddelen niet voldoende toereikend zijn zoals vereist door artikel 14, §1, 3° van de wet van 26/05/2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Terwijl, de wet van 15/12/1980 in artikel 42 de bevoegde administratie oplegt bij haar beoordeling een bedrag te bepalen en een behoefteanalyse te maken.

4. De bestreden beslissingen stellen vervolgens over het bedrag dat "uit het voorgelegde attest (van de boekhouder) niet blijkt of het voormelde bedrag het bruto- dan wel nettobedrag is. Tevens komt het vermelde op deze verklaring niet overeen met het bedrag vermeld op de voorgelegde actief-passief resultatenbalans."

Overwegende dat artikel 40ter, 2e lid, van de Wet van 15/12/1980 voorziet dat de Belgische onderdaan, als echtgenoot van verzoekende partij, aantoonst dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

De bestaansmiddelen zijn gedefinieerd als volgt: ten minste gelijk aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met:

1° hun aard en regelmatigheid;

2° het feit of de middelen worden verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Dat deze bepaling gedeeltelijk artikel 7 van de Richtlijn 2003/86 van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging.

Dat de richtlijn 2003/86 voorziet in haar overwegingen dat :

« (...)

(4) Gezinshereniging is een noodzakelijk middel om een gezinsleven mogelijk te maken en draagt bij tot de vorming van een sociaal-culturele stabiliteit die de integratie van onderdanen van derde landen in de lidstaten bevordert, hetgeen bovendien de mogelijkheid biedt de economische en sociale samenhang te versterken, een fundamentele doelstelling van de Gemeenschap die in het Verdrag is vastgelegd.

(5) De lidstaten passen deze richtlijn toe zonder onderscheid te maken op grond van ras, huidskleur, etnische of sociale afkomst, genetische kenmerken, taal, godsdienst of overtuiging, politieke of andere denkbeelden, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte, handicap, leeftijd of seksuele geaardheid. »

Dus ook al bestaan er beperkingen aan de uitoefening van het recht op gezinshereniging, deze beperkingen dienen te worden gekaderd in de context van de richtlijn. Namelijk het bevoordelen van het familiaal leven, zeker tussen echtgenoten zoals in casu.

Dat bovendien de overweging in artikel 5 van de richtlijn ook bepaalt dat niet kan gediscrimineerd worden op basis van vermogen.

Dat het ook uitgesloten is een politiek toe te passen in de gezinshereniging « voor de rijken ».

5. Overwegende dat de tegenpartij gemachtigd is de aard van de inkomsten te onderzoeken, dit onderzoek dient te gebeuren in de zin van de richtlijn, zijnde in het bevoordelen van de gezinshereniging en niet in het beperken ervan.

Dat in dezelfde redenering elke beperking duidelijk opgesomd en gemotiveerd moet worden, quod non in casu.

Dat het toekomt aan verwerende partij om van de bestaansmiddelen te analyseren op het moment dat ze een beslissing neemt.

De echtgenoot van verzoekster beschikte in dit geval, volgens het attest van de boekhouder over een maandelijks bedrag van 1.800€.

Zowel bruto als netto beantwoordt dit aan het vereiste minimum dat momenteel dat 1333,94 euro bedraagt. En de resultatenbalans geeft een loon aan voor de zaakvoerder/referentiepersoon van 20.097,58€, aldus maandelijks 1.674€, eveneens meer dan het wettelijk minimum ...

In de mate dat verwerende partij meent dat op enige wijze hieruit blijkt dat het inkomen ONVOLDOENDE is, quod non, en/of dit gegeven te onduidelijk vond, kwam het toe verzoekende partij hiervoor op te roepen, wat zij naliet te doen (INFRA).

Verweerster moet uit de gegeven motivering afleiden dat de bestaansmiddelen onvoldoende zouden zijn.

6. Overwegende verder dat artikel 42, §1, 2e lid van de wet van 15/12/1980 bepaalt dat :

« Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid. »

Dat dit artikel stelt dat de minister een bedrag dient te bepalen, indien deze van oordeel is dat niet voldaan is aan het minimumbedrag (wat gelet op het voorgaande niet aangetoond blijft).

Dat het dan niet volstaat in hoofde van de administratie om een algemene vaststelling of analyse te stellen over “ontoereikende” bestaansmiddelen.

Namelijk wanneer deze van oordeel is dat de Belg geen voldoende bestaansmiddelen kan bewijzen, moet zij een behoefteanalyse maken van de Belg in kwestie en zijn gezin, en vervolgens bepalen welke bestaansmiddelen voor dit gezin nodig zijn om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid.

Dat verweerster zich dient te informeren en daarop haar motivering dient te preciseren.

Dat de plicht tot precisering tot uiting komt door de plicht om een concrete analyse te realiseren van de situatie, en opgelegd wordt aan de tegenpartij door artikel 42 van de wet van 15/12/1980.

Dat inderdaad de omvang van de behoeften kan variëren van persoon tot persoon, zoals herhaald werd door het Hof van Justitie van de Europese Unie in haar arrest Chakroun (arrest van 4 maart 2010, in de zaak C-578/08, § 48).

Dat echter in casu geen enkele precieze motivering gegeven werd. Daarentegen weigerde verweerster op automatische wijze verzoekster aanvraag tot gezinshereniging na motivering dat het bedrag onder het gevraagde percentage van het bedrag betreffende maatschappelijke integratie ligt.

Tegenpartij geeft geen precieze indicatie, maar motiveerde haar beslissing op gebrekkige wijze gelet op het voorgaande.

Dat het geciteerde artikel 42 Vw. vereist dat tegenpartij met precisie een bedrag bepaalt van de nodige bestaansmiddelen, wat niet gebeurde.

7. Overwegende dat de tegenpartij blijkt geeft van een absoluut gebrek in precisie wat resulteert in een manifeste appreciatiefout in de mate dat ze geen “bedrag” bepaalt voor de “nodige bestaansmiddelen”.

Dat zij bijgevolg artikel 40ter en artikel 42 van de wet van 15/12/1980 niet naleeft en daarbij ook het principe van artikel 7 van de richtlijn 2003/86, samen gelezen met de overwegingen in haar artikel 4 en 5, hernomen in het middel miskent.

Dat hier inderdaad een ernstige appreciatiefout uit voortkomt over het begrip en voorwaarde van de bestaansmiddelen die een beperking uitmaakt op het recht op gezinshereniging en een discriminatie teweegbrengt op basis van het criterium "vermogen", wat tegenstrijdig is met de voormelde overwegingen.

Dat de motivering onbestaande is aangaande de bepaling van het noodzakelijke bedrag om de toereikende bestaansmiddelen te verzekeren.

Zodat, de gegeven formele motivering blijkt geeft van een foutieve juridische redenering in rechte en in feite gelet op de voorgaande elementen.

Artikel 62 van de Wet van 15/12/1980 en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen zijn geschonden doordat de motivering absoluut onvoldoende blijkt te zijn.

Dat dit gebrek aan voorzichtigheid en grondige analyse een schending uitmaakt op de adequate motivering ten aanzien van de opdrachten van elk van de partijen in het licht van de voormelde wetsbepalingen.

Dat de plicht tot voorzichtigheid waartoe elke behoorlijke administratie gebonden is dus geschonden is en dat de bestreden beslissing wel degelijk ernstige gevolgen kan hebben voor verzoekende partij.

Dat wettelijke fouten een manifest probleem van interne legaliteit met zich meebrengen die niet conform is aan het principe van interne motivering van elke administratieve akte en bijgevolg een schending uitmaakt van de externe legaliteit van de akte en van de artikelen 62 van 15 december 1980 en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Dat het eerste middel, in haar geheel, ten aanzien van de beslissingen tot weigering van verblijf (bijlagen 20) gegrond is."

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Aangaande de eerste en tweede bestreden beslissing

Verzoekster haalt in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het vertrouwens-, redelijkheids, wettelijkheids en het rechtszekerheidsbeginsel, van de artikelen 40ter, tweede lid en 42 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 5 en 7 van de richtlijn 2003/86.

Zij betoogt, in een eerste onderdeel, dat de bestreden beslissing niet objectief gestaafd, noch wettelijk gemotiveerd is. Zij geeft een theoretische uiteenzetting over de aangehaalde rechtsbeginselen en stelt dat de motivering dat verklaringen op eer niet in overweging genomen kunnen worden, niet wettelijk voorzien is.

In een tweede onderdeel betoogt zij dat de gemachtigde, bij het bepalen van de bestaansmiddelen, conform de richtlijn 2003/86, rekening dient te houden het familiaal leven en dat er geen discriminatie mag gebeuren op basis van vermogen. Zij stelt dat haar echtgenoot, volgens het attest van de boekhouder, over een maandelijks inkomen van 1.800€ beschikt. Zij vervolgt dat er een behoeftanalyse gemaakt had moeten worden.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de eerste en tweede bestreden beslissing steunen op de volgende motieven:

- attest dd. 23.04.2015 van boekhoudkantoor OMA Compta SPRL betreffende het inkomen van de referentiepersoon, welke wordt beschouwd als een verklaring op eer. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan dit document niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Voor zover dit document beschouwd kan worden als een begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat uit het voorgelegde attest niet blijkt of het vermelde bedrag het bruto- dan wel netto-bedrag is. Tevens komt het bedrag vermeld op deze verklaring niet overeen met het bedrag vermeld op de voorgelegde actief-passief resultatenbalans (jaar 2014). Er werden geen overige documenten ter staving van deze verklaring voorgelegd (aanslagbiljet personenbelasting, rekeninguittreksels, ...)

- actief-passief resultatenbalans (jaar 2014): dit boekhoudkundige document is geen officieel document van de belastingen (aanslagbiljet, ...) en wordt bijgevolg beschouwd als een verklaring op eer. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan het voorgelegde document niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

De verwerende partij merkt op dat het aan verzoekster zelf toekomt om aan te tonen dat zij voldoet aan de verblijfsvoorwaarden. In casu heeft de verwerende partij alle door verzoekster neergelegde stukken onderzocht, beoordeeld en gemotiveerd waarom deze niet tot een positieve beslissing kunnen leiden.

Er dient te worden vastgesteld dat de attesten van het boekhoudkantoor en de actief-passief resultatenbalans 2014 geen bewijskrachtige documenten zijn. Het voormelde bedrag op het attest van 23 april 2015 stemt niet overeen met het bedrag op de actief-passief balansrekening van 2014 waardoor het Bestuur geen duidelijk en objectief verifieerbaar zicht heeft op het netto-bedrag waarover de referentiepersoon maandelijks dient te beschikken.

Het feit dat de bij de aanvraag toegevoegde attesten en documenten werden opgesteld door een boekhoudkantoor doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. Nergens uit blijkt dat de boekhouder daadwerkelijk de waarachtigheid van de stukken attesteert, bovendien geschiedt de simulatie door een boekhouder slechts op basis van de verklaringen die door zijn cliënt worden overgemaakt. Het oordeel dat de fiscale simulatie niet op haar echtheid kan worden gecontroleerd en dus niet bewijskrachtig is, wordt door de Raad dan ook niet als kennelijk onredelijk beschouwd.

Waar verzoeker aanvoert dat er geen behoefteanalyse werd gedaan, merkt verwerende partij op dat behoefteanalyse slechts dient plaats te grijpen voor zover er bestaansmiddelen in aanmerking werden genomen die niet voldoen aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat ze ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, d.w.z. er liggen bestaansmiddelen voor maar ze zijn niet voldoende. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken een onvoldoende duidelijk beeld kon worden gevormd van de beschikbare bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Er dient dan ook geconcludeerd te worden dat er géén bestaansmiddelen voorliggen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zodat er ook geen behoefteanalyse zoals voorzien in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet diende uitgevoerd te worden en daaromtrent evenmin diende te motiveren in de bestreden beslissing noch verzoekster in dit verband om bijkomende inlichtingen dient te verzoeken (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).

Het eerste middel is ongegrond.”

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40ter van de vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981). Tevens bevatten de beslissingen een motivering in feite, met name dat verzoekster en haar dochter niet voldoen aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, omdat op basis van het geheel van de beschikbare gegevens geen duidelijk en objectief verifieerbaar zicht wordt gegeven op het nettobedrag waarover de referentiepersoon maandelijks effectief kan beschikken zodat dan ook niet afdoende beoordeeld kan worden of de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In het eerste onderdeel van het middel betwist verzoekster de motieven waarbij de documenten ter staving van de bestaansmiddelen niet in overweging kunnen worden genomen omdat deze worden beschouwd als verklaringen op eer.

In een tweede onderdeel van het eerste middel voert verzoekster aan dat er een behoefteanalyse plaats had moeten vinden. Zij wijst erop dat zij bewijzen heeft voorgelegd dat de Belgische referentiepersoon over een maandelijks bedrag beschikt van 1.800 euro, dat het er niet toe doet of dit bruto of netto is omdat dit sowieso voldoet aan het vereiste minimum van 1.333,94 euro. Indien de verwerende partij meende dat het inkomen onvoldoende was of dat de informatie hierover onduidelijk is, diende zij verzoekster op te roepen. In het geval de verwerende partij van oordeel was dat het inkomen onvoldoende was, moest zij overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een behoefteanalyse maken en beoordelen welke bestaansmiddelen nodig zijn.

3.1.3.3. Verzoekster voert aan dat het niet opgaat de informatie verschaft door het boekhoudkantoor niet te aanvaarden omdat het verklaringen op eer zijn.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende gemotiveerd:

“Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- *attest dd. 23.04.2015 van boekhoudkantoor OMA Compta SPRL betreffende het inkomen van de referentiepersoon, welke wordt beschouwd als een verklaring op eer. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijke en waarachtigheid kan getoetst worden, kan dit document niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Voor zover dit document beschouwd kan worden als een begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat uit het voorgelegde attest niet blijkt of het vermelde bedrag het bruto- dan wel netto-bedrag is. Tevens komt het bedrag vermeld op deze verklaring niet overeen met het bedrag vermeld op de voorgelegde actief-passief resultatenbalans (jaar 2014). Er werden geen overige documenten ter staving van deze verklaring voorgelegd (aanslagbiljet personenbelasting, rekeninguittreksels,...)*
- *actief-passief resultatenbalans (jaar 2014): dit boekhoudkundige document is geen officieel document van de belastingen (aanslagbiljet, ...) en wordt bijgevolg beschouwd als een verklaring op eer. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijke en waarachtigheid kan getoetst worden, kan het voorgelegde document niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.”*

Uit deze motieven blijkt dat het attest van het boekhoudkantoor inderdaad wordt beschouwd als een verklaring op eer, maar hier wordt aan toegevoegd dat uit het voorgelegde attest niet blijkt of het vermelde bedrag een bruto- dan wel nettobedrag is en tevens dat het niet overeenstemt met het bedrag vermeld op de voorgelegde resultatenbalans. De actief-passief resultatenbalans wordt beschouwd als een verklaring op eer en er wordt gesteld dat dit geen officieel document van de belastingen betreft.

Verzoekster betwist niet dat het bedrag vermeld op het attest van het boekhoudkantoor niet overeenstemt met het bedrag vermeld op de voorgelegde resultatenbalans. Verzoekster betwist niet dat de resultatenbalans geen officieel document van de belastingen betreft.

Met haar kritiek op deze motieven geeft verzoekster wel aan het niet eens te zijn met de verwerende partij voor wat betreft de beoordeling van de bewijswaarde van de verklaring van de boekhouder en de resultatenbalans, doch zij toont niet aan dat de gemachtigde omtrent het attest onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft te kennen gegeven dat niet blijkt of het nu een bruto- of een nettobedrag is en dat het niet overeenstemt met het bedrag vermeld op de voorgelegde resultatenbalans. Evenmin toont zij aan dat de gemachtigde omtrent de resultatenbalans onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft te kennen gegeven dat dit geen officieel document van de belastingen is. Er kan niet worden ontkend dat een attest van de boekhouder niet als dusdanig kan worden gekwalificeerd.

Verzoekster toont niet aan dat deze motieven steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Verzoekster toont in dit verband geen schending aan van de materiële motiveringsplicht. Gelet op het voorgaande kan niet worden aangenomen dat de verwerende partij middels deze motivering een voorwaarde zou toevoegen aan de wet of haar bevoegdheid heeft overschreden.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de

burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekster met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

Verzoekster toont niet met concrete gegevens aan in welk opzicht deze beginselen geschonden zijn. Zij beperkt zich tot kritiek op bepaalde motieven van de bestreden beslissing maar toont niet aan hoe daarmee het vertrouwens- of het rechtszekerheidsbeginsel geschonden zijn. Uit de bespreking van de materiële motiveringsplicht is gebleken dat de gemachtigde niet op onredelijke wijze is te werk gegaan bij het beoordelen van bepaalde door verzoekster voorgelegde stukken, waaromtrent hij een appreciatiebevoegdheid heeft.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.1.3.4. In een tweede onderdeel van het eerste middel voert verzoekster aan dat er een behoeftanalyse plaats had moeten vinden en verwijst daarvoor naar de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij [actief werk zoekt](1);

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belgische onderdaan bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

Artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Waar verzoekster aanvoert dat de verwerende partij oordeelt dat de bestaansmiddelen onvoldoende zijn, kan zij niet worden gevolgd.

Zoals uit de tekst van het hierboven geciteerde artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet blijkt, moet de verwerende partij een behoefteanalyse uitvoeren *“indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is”*. In de bestreden beslissing wordt over de bestaansmiddelen overwogen dat de gemachtigde *“niet afdoende (kan) beoordelen of de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist door artikel 40ter van de wet”*, gezien de bewijzen verklaringen op eer betreffen, het attest niet aanduidt of het vermelde bedrag bruto of netto is, het vermelde bedrag op het attest niet overeenstemt met het bedrag vermeld op de resultatenbalans, de resultatenbalans geen officieel document van de belastingen is.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat de verwerende partij in de bestreden beslissing tot de conclusie komt dat op basis van de stukken van het dossier niet afdoende kan worden beoordeeld of voldaan is aan de voorwaarde, en niet dat de verwerende partij tot de conclusie komt dat hieraan niet is voldaan.

Bijgevolg, indien verzoekster geen voldoende duidelijk bewijs van bestaansmiddelen voorlegt of indien de voorgelegde stukken de verwerende partij niet toelaten om hierover een oordeel te vormen, moet de verwerende partij niet overgaan tot een behoefteanalyse.

Uit de voorbereidende werken van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*Parl.St.*, Kamer, 53 0443/016, p. 34) blijkt dat de hypothese die geïmagineerd wordt door artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet waarin een behoefteanalyse moet worden gemaakt deze is waarbij de bestaansmiddelen stabiel en regelmatig zijn, doch niet ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (*cf.* RvS 16 december 2014, nr. 229.571). *In casu* is dit niet het geval, gezien er *in casu* niet kan worden vastgesteld of aan de voorwaarden van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen is voldaan.

Waar verzoekster aanvoert dat het er niet toe doet of het bedrag vermeld op het attest nu bruto of netto is en dat in elk geval is voldaan aan het minimumbedrag, wordt opgemerkt dat verzoekster eraan voorbij gaat dat in de bestreden beslissing gesteld wordt dat dit vermelde bedrag niet overeenstemt met het bedrag vermeld op de resultatenbalans. Bijgevolg getuigt het niet van een foutieve feitenvinding en is het niet kennelijk onredelijk om met het bedrag vermeld op dit attest geen rekening te houden.

Waar verzoekster aanvoert dat er *in casu* geen enkele precieze motivering gegeven werd omtrent de behoefteanalyse en de omvang van de behoeften, wordt herhaald dat zulke motivering niet nodig was, nu de gemachtigde niet heeft geoordeeld dat niet voldaan is aan de voorwaarde van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen maar enkel dat op basis van de voorgelegde stukken niet afdoende kan worden beoordeeld of voldaan is aan deze voorwaarde.

De schending van de artikelen 40ter en artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.1.3.5. Waar verzoekster verwijst naar artikel 7 van de richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, dient te worden opgemerkt dat, los van de vraag of deze bepaling reeds werd omgezet naar Belgisch recht, deze richtlijn betrekking heeft op de gezinshereniging van derdelanders. Overeenkomstig artikel 3.3 van de richtlijn 2003/86/EG is deze richtlijn niet van toepassing op gezinsleden van een burger van de Unie. Verzoekster en haar dochter zijn *in casu* het familielid van een Belg en hebben een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie/Belg

ingediend. Zij vallen dus niet onder het toepassingsgebied van voormelde richtlijn, zodat verzoekster niet dienstig kan verwijzen naar artikel 7 van de richtlijn 2003/86/EG en de overwegingen hiervan. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk

3.1.3.6. Waar verzoekster aanvoert dat de verwerende partij nagelaten heeft haar op te roepen over het onduidelijke inkomen van haar echtgenoot, wordt verwezen naar de bespreking van het tweede middel.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Ten aanzien van de eerste en derde bestreden beslissing (bijlage 20 voor verzoekster en bijlage 38 ten aanzien van haar dochter K.):

TWEEDE MIDDEL, genomen uit de schending van:

- Artikel 52 § 4, 5e lid, van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: “Vreemdelingenbesluit”);
- Schending van de motiveringsplicht zoals voorzien in artikel 62 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 1, 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- Het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald het rechtszekerheids-, vertrouwens- en zorgvuldigheidsbeginsel, alsook het criterium van de redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen;
- Artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 04/11/1950 te Rome en goedgekeurd bij Wet van 13 mei 1955 (bescherming van het gezins- en het privéleven; met artikel 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna “Handvest”), artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.
- Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna “Handvest”) met name het recht op behoorlijk bestuur, alsook artikel 47, 2e lid, en artikel 48, par. 2, die de rechten van verdediging waarborgen; samen gelezen met artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 (“Terugkeerrichtlijn”), het algemene rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, met name het recht op verdediging en het recht te worden gehoord, het principe “Audi alteram partem”.

Eerste onderdeel

Doordat, de tegenpartij een bijlage 20 aflevert aan verzoekster en haar dochter met een BGV/bijlage 38 zonder afdoende motivering of rechtvaardiging voor dergelijke maatregel.

Terwijl, elke administratieve beslissing gemotiveerd moet worden in feite en in rechte, op precieze en exacte wijze.

En verwerende partij in ieder geval de concrete mogelijkheid tot terugkeer voor verzoekers en haar dochter, als echtgenote en stiefdochter van een Belg, diende na te gaan, des te meer in het kader van het bestaande familieleven.

1. De gelijk in het middel ingeroepen wettelijke bepalingen inzake de motiveringsplicht tevens bepalen dat elke administratieve beslissing volledig, afdoende en concreet moet gemotiveerd worden wat dus duidelijk niet het geval is.

Overwegende dat de formele motivering van administratieve rechtshandelingen maakt een substantiële formaliteit uit bestaande in de aangeving, in het instrumentum van de administratieve rechtshandeling, van motieven in rechte, namelijk de normen waarvan de auteur van de handeling toepassing maakt, en de motieven in feite, zijnde de omstandigheden die eraan zijn voorafgegaan, die de grond uitmaken van de rechtshandeling.

Dat deze verplichting werd in de wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat de formele motivering, gepreciseerd in artikel 3 van de wet van 29/07/1991, adequaat moet zijn en dat bepaalt “De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.” In de commissie van de Kamer heeft de minister geoordeeld “cette obligation demeure d’ailleurs générale et doit être proportionnelle à l’intérêt et à la portée de la décision” (l’obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6). Namelijk, deze verplichting blijft algemeen en moet proportioneel zijn ten aanzien van het gewicht van de beslissing.

Dat de naleving van deze vereiste moet geëvalueerd worden in functie van het principiële doel van de wet van 1991, zijnde, « toelaten aan degene wie de administratieve bestuurshandeling betreft om de redenen in feite en in rechte te begrijpen die de administratie ertoe geleid hebben de betreffend beslissing te nemen en bijgevolg hem toelaten de wettelijkheid en pertinentie van deze beslissing beter te kunnen ». (vrije vertaling, C.E., 14 juni 2002, n° 107.842)

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State moet de motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, verzoeker toelaten de reden te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing en bijgevolg hem toelaten het wettelijk en pertinent karakter van deze beslissing te begrijpen, alsook de opportuniteit om deze in rechte aan te vechten (R.v.St., nr. 191.585, 18 maart 2009, C.E. 14 juni 2002, n° 107.842).

Overwegende dat de principes van behoorlijk bestuur iedere normaal zorgvuldige administratie oplegt haar appreciatiebevoegdheid uit te oefenen als een normaal voorzichtig en redelijk bestuur, rekening houdend met het wettelijkheidsbeginsel.

Dat de manifest verkeerde appreciatie een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel dat het bestuur verbiedt te handelen tegen alle redelijkheid in.

Dat deze regel oplegt dat de administratie handelt overeenkomstig de wetten en algemene rechtsprincipes die haar de bevoegdheid geven staven.

2. Overwegende dat artikel 52 par. 4 al. 5 van het Vreemdelingenbesluit van 8 oktober 1981:

« Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. »

Dat dit artikel uitdrukkelijk de term “desgevallend” vermeldt.

Bijgevolg is de mogelijkheid geboden aan DVZ om al dan niet een bevel af te leveren niet hypothetisch of automatisch, maar moet deze optie gemotiveerd te worden.

Deze interpretatie werd al gevolg door de RVV in een arrest van 28 juni 2011 nr. 64.084, en vervolgens bevestigd door de Raad van State in een arrest van 19 juli 2012 met nr. 220.340, stellende dat (verzoekster onderlijnt):

« Met het gebruik van het woord « kan » in de bepaling wordt de mogelijkheid aan de bevoegde staatssecretaris gegeven om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, zonder dat er sprake is van een verplichting. Er mag overigens geen bevel worden gegeven wanneer dat in de strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het EVRM. Derhalve is er geen sprake van gebonden bevoegdheid. De minister of zijn gemachtigde beslist naar luid van artikel 54 par. 4 vijfde lid, van het vreemdelingenbesluit om het recht op verblijf van het familielid van burger van de unie niet te erkennen en hij beslist « desgevallend » een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Zelfs los van het gebruik van het woord « desgevallend » kan artikel 54 par. 4 vijfde lid van het vreemdelingenbesluit als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.»

(zie ook tweede onderdeel van het tweede middel aangaande artikel 8 EVRM)

Dat deze interpretatie nog werd herhaald in een arrest nr. 116.171 dd. 19.12.2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (CCE), als volgt:

« Force est de constater que l'ordre de quitter le territoire attaqué n'est nullement motivé et, partant, n'indique pas les éléments de fait sur lesquels la partie défenderesse s'est fondée pour prendre une telle décision sur la base de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980. Ces éléments ne ressortent pas non plus de la motivation de la décision de refus de séjour de plus de trois mois, prise à l'égard de la requérante »

En de Raad van State nogmaals, recent, in een arrest met nr. 228.678 van 07.10.2014:

“Par contre, la seule mention du refus de reconnaissance d'un droit de séjour et des motifs de ce refus ne suffit pas à motiver un ordre de quitter le territoire au regard des exigences de l'article 3 précité. En effet, outre que cette mention ne vise pas l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 qui est le fondement légal de l'ordre de quitter le territoire, elle n'indique pas les considérations justifiant la mise en œuvre de l'article 7 précité, à savoir notamment l'illégalité de la présence de l'étranger sur le territoire belge résultant non seulement du refus de reconnaissance d'un droit de séjour mais également de l'absence d'autre titre justifiant légalement le séjour en Belgique.”

Aldus volstaat het niet het illegaal verblijf op te werpen, maar dient de tegenpartij rekening te houden met het geheel van omstandigheden van de voorliggende zaak, en daarbij de toepasselijke internationale normen.

Dat in casu dergelijke motivering voor het bevel om het grondgebied te verlaten in de bestreden beslissing achterwege blijft.

Inderdaad, de enige motivering is te vinden in het feitenrelaas en beperkt zich verder tot de vaststelling dat de elementen ter staving van de verblijfsaanvraag onvoldoende zijn.

Dat de artikelen 40 e.v. van de Vreemdelingenwet aan de minister of zijn gemachtigde alleen de mogelijkheid bieden om het verblijf te weigeren of te beëindigen als familielid van een burger van de Unie.

Namelijk als de motivering in de eerste bestreden akten een weigering van verblijf zou kunnen rechtvaardigen, wil dit nog niets zeggen over een bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Overwegende dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven niet absoluut is. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Dat uit artikel 8 EVRM en ook artikel 7 van het Handvest wel een positieve verplichting voortvloeit om het recht op privé- en gezinsleven van de verzoeker te waarborgen. Ook in dit kader is een belangenafweging vereist (EHRM 28 juni 2011, Nunez t. Noorwegen, § 68; EHRM 26 april 2007, Konstantinov t. Nederland, § 46; EHRM 1 december 2005, Tuquabo-Tekle e.a. t. Nederland, §42; EHRM 28 november 1996, Ahmut t. Nederland, § 63; EHRM 1 februari 1996, Gul t. Zwitserland, § 63.).

Naast artikel 7, ter bescherming van het familieleven, stelt artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie over de rechten van het kind:

“1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”

De bestreden beslissing die wordt afgeleverd aan verzoeksters is een terugkeerbesluit in de zin van artikel 3.4 van de Terugkeerrichtlijn.

En artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn voorziet dat “bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;
- b) het familie- en gezinsleven;
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement.”

Dit artikel werd naar Belgisch recht omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: “bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Daarbij komt nog de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van de Europese Unie van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, overwegingen:

“(2) Maatregelen op het gebied van gezinshereniging moeten in overeenstemming zijn met de verplichting om het gezin te beschermen en het gezinsleven te respecteren, die in veel internationale rechtsinstrumenten wordt opgelegd. In deze richtlijn worden de grondrechten en de beginselen in acht genomen die met name worden erkend in artikel 8 van het Europees Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, en in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. (...)

(4) Gezinshereniging is een noodzakelijk middel om een gezinsleven mogelijk te maken en draagt bij tot de vorming van een sociaal-culturele stabiliteit die de integratie van onderdanen van derde landen in de lidstaten bevordert, hetgeen bovendien de mogelijkheid biedt de economische en sociale samenhang te versterken, een fundamentele doelstelling van de Gemeenschap die in het Verdrag is vastgelegd.”

Hieruit blijkt dat de Richtlijn gezinshereniging, de Terugkeerrichtlijn en de Vreemdelingenwet de ruimte laten en zelfs een verplichting opleggen aan verwerende partij om bij het nemen van verwijderingsbeslissingen, zoals in casu verzoekster, haar gezinsleven en het hoger belang van haar dochter in aanmerking te nemen.

De specifieke individuele context van elk kind dient inderdaad in overweging genomen te worden bij het beoordelen van het belang van het kind in kwestie. In deze zaak gaat het om een relatie tussen een minderjarig kind van 13 jaar, wiens vader is overleden (toen ze amper 6 jaar was) en haar stiefvader.

4. Echter, uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij rekening heeft gehouden met dit recht op gezinsleven van verzoekster, noch met het aangegeven hoger belang van het kind, zoals vereist door artikel 8 EVRM, artikel 7 van het Handvest, artikel 24 van het Handvest, artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Terwijl verzoekster wel degelijk terecht beroep kan doen op het begrip humanitaire situatie en het begrip “gezinsleven” in het voormeld artikel 8, eerste lid, van het EVRM en het toekwam aan verwerende partij hier omtrent te motiveren.

Tussen ouders en kinderen is er quasi altijd een gezinsband, ook als deze ouders gescheiden zijn (EHRM Berehab e.a. t. Nederland, 21 juni 1988, nr. 10730/84).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hierover, CCE 26.09.2013 nr. 110.740:

“Lorsque la partie requérante allègue une violation de l'article 8 de la CEDH, il lui appartient en premier lieu d'établir, de manière suffisamment précise compte tenu des circonstances de la cause, l'existence de la vie privée et familiale qu'elle invoque, ainsi que la manière dont la décision attaquée y a porté atteinte.

Il ressort également de la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme que si le lien familial entre conjoints ou partenaires, ou entre parents et enfants mineurs est supposé, il n'en est pas de même dans la relation entre parents et enfants majeurs.”

Desbetreffend ook de RvV van 5 juni 2009, nr. 28 346 :

“Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.”

Verzoeksters situatie valt zonder enige twijfel onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM.

Dat in casu de beslissing echter geen enkele motivering bevat, ook al wordt de verwantschapsband dus niet betwist.

Dat verwerende partij in ieder geval de concrete mogelijkheid tot terugkeer voor verzoekster diende na te gaan, des te meer in het kader van het bestaande familieleven en met respect voor het familieleven van de Belgische vader van het kind.

Dat zij echter elke beoordeling ten gronde, waarvoor zijn dan weer wel wettelijk bevoegd is, achterwege laat.

Verwerende partij was nochtans op de hoogte van het gezinsleven tussen verzoekster, haar dochter en de Heer D. Dat verwerende partij het bestaan van dit gezinsleven erkent, blijkt ook uit de initiële aflevering van de bijlage 19ter en de bijlage 15.

Het is ook vaste rechtspraak van het EHRM dat het belang van het kind een primordiale overweging vormt bij het beoordelen van iemands rechten onder artikel 8 EVRM (EHRM, Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands, 31 januari 2006, nr. 50435/99).

In het Dereci arrest (Grote kamer) van 15 november 2011 preciseert het EU-Hof, dat het criterium van de ontzegging van het effectieve genot van belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten, betrekking heeft op gevallen die erdoor gekenmerkt worden dat de burger van de Unie feitelijk wordt verplicht om het grondgebied van niet alleen de lidstaat waarvan hij staatsburger is, maar ook dat van de Unie als geheel te verlaten.

Het Hof oordeelde verder (in het Dereci arrest) over de bescherming van het gezinsleven dat moet onderzoeken worden of de ontzegging van een verblijfsrecht het recht op eerbiediging van hun privéleven en familie- en gezinsleven in de zin van art. 7 Handvest of art. 8, lid 1, EVRM aantast.

De Gezinsherenigingsrichtlijn helpt daar ook aan mee, aangezien een kind het recht heeft op gezinsleven, dus voor K. op verzorging en aanwezigheid van beide ouders: haar moeder en stiefvader, die enigszins de plaats kan ‘innemen’ van overleden vader. Zoals bovendien ook uitdrukkelijk gesteld in het hierboven geciteerde artikel 24.3 van het Handvest.

Gezien de feitelijke individueel aangetoonde situatie van verzoekster, zal de weigering ertoe zal leiden dat zijzelf en K. verplicht het grondgebied van de Unie zullen moeten verlaten en terug te keren naar hun land van herkomst, zijnde Georgië. Waarmee de referentiepersoon, burger van de Unie, geen enkele band heeft.

De zorgvuldigheidsplicht vereist, ter herhaling, overigens dat verwerende partij rekening houdt met alle relevante informatie, wat aldus niet gebeurd is.

Het geheel van de gegevens maken dat niet in redelijkheid de familiale situatie niet in aanmerking kon worden genomen zonder een schending van artikel 8 EVRM te veroorzaken.

5. Verzoekster erkent dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht toekomt aan de Staten om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Maar hierbij dient dus evenwel nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van de verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds (R.v.St., nr 167.847 van 15 februari 2007; RVV, nr. 14250 van 17 juli 2008).

Dat de vereiste balans in deze niet is opgemaakt en de motivering gewoon elke analyse uit de weg gaat. Verzoekster stelt terecht dat in deze zaak evenmin een afweging van belangen kan worden ontwaard in de bestreden beslissing en aldus naast een gebrekkige motivering die voorligt, artikel 8 EVRM wordt geschonden.

De verwerende partij haalt geen enkel individueel gegeven aan en toont niet aan op welke wijze zij er een belangrijk belang zou bij hebben in casu de uitvoering van het bevel te eisen. Zij toont niet aan welk doorwegend belang van de Belgische Staat zou spelen om haar te dwingen een onbepaalde tijd in Georgië te verblijven.

Deze eis en het minieme belang of voordeel staat in schril contrast met de belangrijke schending van het hernieuwde gezinsleven van verzoeksters en de lange periode dat zij gescheiden zouden zijn.

Verwerende partij is hier helemaal niet op ingegaan op de individuele situatie van verzoekster en de noodzaak haar gezinsleven te schenden.

Dit is des te klemmender nu ook geen enkel gegeven van openbare orde wordt aangevoerd lastens verzoekende partij.

Verschillende arresten van de Raad van State hebben de noodzaak van afwezigheid van een disproportionaliteit tussen het respect dat men dient te hebben voor het grondrecht, gewaarborgd door artikel 8 EVRM, benadrukt en meer bepaald gesteld dat de afweging tussen de gehanteerde middelen (bvb weigering vestiging) en het beoogde doel (immigratiepolitiek) niet onevenredig mag zijn (zie o.a. C.E., n°64.908, 27.2.1997, Chr. dr. pub., 1998, n°1, p.111).

In de zaak Johnston v. Ireland (1986) wordt als criterium voor de beoordeling van positieve plichten inzake artikel 8 E.V.R.M. geformuleerd dat staten een fair evenwicht moeten nastreven tussen het algemeen belang en de belangen van het individu (DE HERT, P., Artikel 8 Recht op privacy, in Handboek EVRM, Deel 2, volume I, VANDE LANOTTE, J. EN HAECK, Y. (ed.), Antwerpen, Intersentia, 2004, 741).

Verzoekster bekritiseert de bestreden beslissingen in die zin en betwist dat in casu geen sprake is van enige ernstige afweging of een streven naar dit faire evenwicht en dat minstens de motivering niet toelaat om de afweging te veronderstellen en nog minder om na te gaan voor de Raad of deze normconform is gebeurd.

De motivering moet de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen. De motivering dient afdoende te zijn (artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991).

De overheid dient rekening te houden bij de totstandkoming van haar beslissingen met het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, in casu dat een dergelijke afweging in de zin van artikel 8 EVRM gebeurt.

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State moet de motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing (R.v.St., nr. 191.585, 18 maart 2009).

Aan de hand van de afwezige motivering kan niet ernstig afgeleid worden waarom verzoeksters familieleden, rekening gehouden met de internationale bepaling van artikel 8 EVRM, niet in rekening wordt gebracht.

Dat het EHRM zich hierover al heeft uitgesproken : « bien qu'en vertu d'un principe de droit international bien établi, les Etats conservent le droit de contrôler l'entrée, le séjour et l'éloignement des non nationaux sur leur territoire, l'exercice de ce droit souverain peut néanmoins poser problème lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'éloignement de l'intéressé constituerait une violation d'un droit fondamental reconnu par un instrument international d'effet direct. En l'occurrence, les pouvoirs de police conférés par l'article 7 de la Loi du 15/12/1980 ne peuvent avoir pour effet de dispenser l'autorité administrative du respect d'obligations internationales auxquelles l'Etat belge a souscrit. Au titre de tels engagements figure notamment la protection des droits garantis par les article 3 et 8 de la Convention de sauvegarde des droit de l'Homme et des libertés fondamentales ». (C.E.D.H. arrêt Soering c/ Royaume Uni du 07/07/1989)

Vrije vertaling : Zelfs al beschikken de Staten over het recht de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van burgers op het territorium te bepalen, het uitoefenen van dit recht kan problemen stellen als er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verwijdering van een betrokkene een

schending zou uitmaken van een fundamenteel erkend recht met directe werking. De bevoegdheden en machten toegekend door artikel 7 van de Wet van 15/12/1980 kunnen er niet toe leiden dat de administratieve overheid de internationale verplichtingen van de Belgische Staat niet naleeft. Daartoe behoren der artikelen 3 en 8 EVRM.

Dat het familieleven van verzoekster en haar dochter onvoldoende tot niet in beschouwing werd genomen en dit zonder enige geldige reden.

Dat de afwezigheid van correcte motivering en concrete evenwichtige analyse een schending uitmaakt van de motiveringsplicht en van artikel 8 EVRM.

Tweede onderdeel,

Doordat, verzoeksters een beslissing tot weigering van verblijf werd afgeleverd met een bevel om het grondgebied te verlaten, alleen gemotiveerd in de zin dat verweerder “geen duidelijk en objectief verifieerbaar zicht” heeft op het nettobedrag van de referentiepersoon. En verder dat “er geen overige documenten ter staving warden voorgelegd (aanslagbiljet, personenbelasting, rekeninguittreksels, ...)”.

Terwijl, het recht op behoorlijk bestuur overeenkomstig artikel 41 van het Handvest inhoudt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (...).”

Dat recht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is (ZIE herhaaldelijke arresten van het Hof van Justitie: MUKARUBEGA (C-166/13) van 05.11.2014; M.M./Ierland (C-277/11) dd. 22/11/2012; BOUDJILDA (C-249/13) dd. 11.12.2014; M.G. en N.R. tegen Nederland dd. 10.09.2013).

6. Dat de zorgvuldigheidsplicht de overheid verplicht tot zorgvuldige feitenvinding te doen (RvSt., nr. 58.328, dd. 23 februari 1996).

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State moet de motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, verzoeker toelaten de reden te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing (R.v.St., nr. 191.585, 18 maart 2009).

Het begrip “afdoende motivering” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing en een a posteriori controle aan de rechter dient toe te laten zonder dat deze zich in de plaats van de administratie kan stellen.

Welnu moet vastgesteld worden de verwerende partij motiveert op geen enkele wijze hoe enerzijds de in casu neergelegde bewijzen van bestaansmiddelen niet voldoen volgens de wet, en anderzijds waarom deze bestaansmiddelen in deze niet toereikend zouden zijn (zie eerste en tweede onderdeel van het eerste middel).

Er dient vervolgens vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing er eigenlijk vanuit gaat dat de neergelegde documenten aangaande de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet volstaan, en verder dat het toekomt aan de verzoekende partij om haar aanvraag te actualiseren, verwijzend naar een arrest van de Raad van State dd. 12.03.2013 nr. 222.809.

Vooreerst over dit aangehaalde arrest door verwerende partij. Dit is absoluut geen vergelijkbare situatie. Namelijk hierin verzocht de verzoekende partij, van Nederlands nationaliteit, een verblijf als werknemer of werkzoekend en direct ook een aanvraag gezinshereniging voor haar minderjarige kinderen. Bij het onderzoek en de beslissingname werd vastgesteld dat verzoekster niet meer tewerkgesteld was en dat zij had nagelaten bewijzen van haar status als “werkzoekende”, meer bepaald over haar actuele toestand, neer te leggen.

De Raad van State concludeerde hierin als volgt: “Zoals de verzoekende partij terecht laat gelden, geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daarmee een te ruime invulling aan het zorgvuldigheidsbeginsel. De verweester heeft een aanvraag ingediend “als werknemer of werkzoekende” en zij was er dus toe gehouden aan te tonen dat zij aan de ene of de andere hoedanigheid voldeed om de gevraagde vergunning te krijgen. Indien haar actuele toestand wijzigde, kwam het aan de verweester toe om daarvan het bewijs te leveren. Het blijkt niet, en de verweester maakt ook niet aannemelijk, dat zij niet in de mogelijkheid was om de nodige stukken bij te brengen, noch dat zij niet moest weten dat zij die stukken moest bijbrengen. De verzoekende partij merkt terecht op dat de verweester op 14 september 2011, op het ogenblik dat zij niet meer werknemer doch werkzoekende was, een loonfiche van de maand voordien heeft ingediend en dat zij zeker de gelegenheid had ook een bewijs van inschrijving als werkzoekende of andere dienstige stukken bij te brengen vermits de weigeringsbeslissing uiteindelijk pas op 13 december 2011 werd genomen. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn en wanneer de betrokkene ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn, vermits zij op zijn eigen

toestand betrekking hebben. Waar de eerste rechter voorhoudt dat het bestuur in die omstandigheden toch bijkomende stukken aan de betrokkene moet vragen alvorens een beslissing te nemen, is de inhoud van het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Het eerste middel is in die mate gegrond en die vaststelling volstaat voor de vernietiging van het bestreden arrest.”

In casu gaat het niet om een probleem van actualisering van de documenten, maar geeft verweester aan dat de voorgelegde documenten voor haar onvoldoende duidelijk zijn.

Dit arrest van de RvSt is voor verzoekende partij dan ook niet pertinent.

Verzoekster verwijst op dit punt op haar beurt naar een arrest van de RvV dd. 18.12.2014 met nr. 135.424, stellende dat: “(...) le Conseil ne peut que constater que le document déposé par le requérant permet, à suffisance, à la partie défenderesse d’avoir connaissance des moyens de subsistances dans le chef de la personne rejointe, sans qu’il soit nécessaire de solliciter un « relevé récapitulatif 325.20 », exigence ne ressortant par ailleurs aucunement de la fiche n° 281.20. En effet, les informations nécessaires à la partie défenderesse sont contenues dans la fiche n° 281.20, laquelle permet à cette dernière de procéder à l’évaluation des moyens de subsistance. Dès lors, la partie défenderesse ne peut motiver la décision attaquée en estimant, sur ce seul motif, que le requérant n’a pas démontré que son épouse belge dispose de moyens de subsistance stables, suffisants et réguliers. Dans la mesure où la partie défenderesse ne s’estimait pas suffisamment informée par les seuls documents déposés par le requérant, il lui était loisible de solliciter un complément d’information lors de l’introduction de la demande de carte de séjour du 14 novembre 2013.

Par conséquent, il n’apparaît pas que la partie défenderesse a correctement examiné la situation du requérant en l’espèce.”

Op deze redenering kan verzoekende partij zich wel degelijk beroepen, gelet op het voorgaande.

Verzoekster stelt dan ook terecht dat verwerende partij had moeten inlichtingen nemen daar *prima facie* de inkomsten wel degelijk voldoende zijn: zij heeft geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid om dit te doen om de behoeftenanalyse te maken.

Terecht heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eerder gesteld dat aldus geen zorgvuldig onderzoek is gebeurd.

Arrest 137.026 van 23/01/2015 en arrest 150.505 van 07/08/2015 statueren helemaal in die zin.

7. Overwegende dat verzoekster zich in dezelfde lijn bijkomend beroept op het recht tot horen.

Zij werd niet gehoord.

In tegendeel, de verblijfsaanvraag werd geacteerd, met verzoek om binnen de 3 maanden “bewijs voldoende bestaansmiddelen Belg” over te leggen. Wat zij deed en waarna geen nieuws volgde, tot de weigering stellende dat de afgegeven bewijzen niet afdoende zijn.

Verwerende partij heeft hierin dan ook het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel geschonden (ZIE hierboven geciteerd arrest RvV nr. 135.424).

Daar de ‘voorwaarden’ voor dit recht wel voorhanden zijn. Zonder toepassing van de uitzonderingen (geen urgentie, of onbereikbaarheid vanwege verzoeker of al eerder gehoord, noch gebonden maar discretionaire bevoegdheid vanwege verwerende partij). Evenmin is er hier sprake van een gevaar voor de openbare veiligheid of gezondheid.

Namelijk, enerzijds is afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten geregeld in het Unierecht (Terugkeerrichtlijn over het terugkeerbesluit en de uitzonderingen in art. 6 § 4), en omgezet in interne wetgeving. En kan dit worden beschouwd als een “bezwarend” besluit (RvV 30.12.2014 nr. 135.796). De bestreden beslissingen tasten verzoeksters evident op nadelige wijze aan in hun belangen.

En anderzijds zou verzoekster indien zij gehoord was haar situatie - meer bepaald de financiële situatie van haar echtgenoot - hebben kunnen verduidelijken. En bijgevolg zou in huidige geval een andere afloop mogelijk zijn geweest.

Inderdaad, verzoekster had dienstige informatie kunnen verschaffen over dit enige ter discussie gestelde element om de beslissing te beïnvloeden. Zij had met andere woorden zijn zaak beter kunnen verdedigen en beïnvloeden (M.G. en N.R. tegen Nederland § 40).

Een ander resultaat was dan ook zeker niet uitgesloten (RvV 19.12.2014 nr. 135.653).

Gelet op het voorgaande, ZELFS ongeacht de inlichtingen die verzoekster spontaan kon meedelen aan verweester, of reactie waaraan zij zich kon verwachten, diende zij overeenkomstig het Unierecht gehoord te worden voordat de bestreden beslissingen individueel ten aanzien van haar werden genomen.

In die zin heeft ook de Raad van State al geoordeeld, in navolging van deze Europese jurisprudentie, namelijk in een arrest met nr. 230.257 van 19.02.2015 heeft de RvSt:

“Le droit à être entendu, avant l’adoption de telles mesures, ne résulte pas de l’article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l’Union européenne. En effet, cette disposition s’adresse uniquement aux institutions, aux organes et aux organismes de l’Union et non aux États membres (CJUE, C-141/12 et C-372/12, 17 juillet 2014, YS e.a.).

Pour la Cour de justice de l'Union européenne, le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, fait partie des droits de la défense consacrés par un principe général du droit de l'Union européenne (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, XXX, point 34).

Ce droit à être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts. La règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise, a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Le droit à être entendu avant l'adoption d'une telle décision doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, XXX, points 36, 37 et 59). (...)

Eu égard à la finalité précitée du droit à être entendu, la partie adverse a l'obligation de rechercher les informations lui permettant de statuer en connaissance de cause. Il lui appartient en effet d'instruire le dossier et donc d'inviter l'étranger à être entendu au sujet des raisons qui s'opposeraient à ce que la partie adverse mette fin à son droit au séjour et l'éloigne du territoire ...

Dès lors, en décidant le contraire et en jugeant en substance que le droit à être entendu requérait seulement que la requérante eût pu faire valoir spontanément ses arguments auprès de la partie adverse, l'arrêt attaqué a méconnu la portée de ce droit."

In dezelfde zin: arrest nr. 230.579 dd. 19.03.2015, betreffende een bediende, van Spaanse nationaliteit, waarbij bleek dat het bedrijf in kwestie geen activiteiten had, wiens verblijf werd beëindigd met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 42septies). En waarbij de RvV in eerste instantie had gesteld dat de verzoekende partij deze problemen i.k.v. zijn arbeidscontract niet spontaan had meegedeeld aan de tegenpartij, en zich aldus kon verwachten aan gevolgen voor zijn verblijf.

Verzoekster kan zich op dit recht en beginsel beroepen, zelfs als particulier, illegale derdelander en onderhorige (M.M./Ierland § 87: "toute personne").

Dat het minstens toekomt aan de Dienst Vreemdelingenzaken te motiveren binnen het volledige toepasselijk wettelijk kader en verder te motiveren waarom een nieuw verzoek tot voorleggen van bijkomende documenten wegens twijfel onmogelijk was, en dit na verzoekster te hebben GEHOORD. Meer bepaald, te hebben aangegeven aan verzoekende partij dat in de huidige omstandigheden effectief een beslissing tot verwijdering zou worden genomen, conform bovenstaande (Europese) principes en rechtspraak.

Elke argumentatie en vereiste evaluatie desbetreffend was aldus inderdaad onontbeerlijk, maar blijkt afwezig nu een einde werd gesteld aan verzoekster aanvraag tot verblijf met het verzoek ook binnen de maand te vertrekken.

In die zin werd verzoeksters recht tot horen, mede haar rechten van verdediging, vervat in het Handvest en de Terugkeerrichtlijn, alsook te beoordelen als een rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur geschonden.

Dit gebrek volstaat om de bestreden beslissingen onwettelijk te verklaren en te vernietigen.

Daarnaast moet worden vastgesteld dat dit gebrek eveneens de motiveringsplicht conform artikel 62 VW en de Wet van 29/07/1991 schendt.

Zodat, het BGV/de bijlage 38 dan ook niet geldig gemotiveerd werd in feite en in rechte.

En deze beslissingen daarom de artikelen van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, vernoemd in het middel, schenden.

Deze miskennen eveneens verzoeksters recht tot horen zoals aangegeven in het middel, artikel 8 EVRM en artikel 52 par 4 al. 5 van het KB van 8 oktober 1981 in de mate dat de maatregel niet afdoende gemotiveerd is.

Dat het past te stellen dat « la décision de refus de séjour de plus de trois mois et l'ordre de quitter le territoire qui en procède ne constituent qu'une seule et même décision, il convient de l'annuler dans son ensemble » (C.C.E., 28 juin 2011, n° 64.084).

Dus bij vaststelling van gebrek ten aanzien van het BGV geldt dit eveneens ten aanzien van de weigeringsbeslissing van verblijf, en dient de bijlage 20 in zijn geheel te worden vernietigd.

Hetzelfde geldt ten aanzien van de bijlage 38, dat niets meer is dan een aanhangsel van de bijlage 20 voor de minderjarige. Bij vernietiging van de bijlage 20 verdwijnt haar basis.

Dat het tweede middel in haar geheel gegrond is, en de bijlage 20 ten aanzien van verzoekster dan ook in haar geheel, en samen met de bijlage 38 ten aanzien van haar dochter, moet vernietigd worden."

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

“Aangaande de eerste en derde bestreden beslissing

In het tweede middel haalt verzoekster de schending aan van artikel 52 §4-5° van het Vreemdelingenbesluit, van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 t/m 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het redelijkheid-, rechtszekerheids- het vertrouwens-, proportionaliteits- en het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 8 EVRM, van de artikelen 7, 24, 41, 47 tweede lid en 48 §2 van het Handvest van de Grondrechten van de E.U., van de artikelen 5 en 6 van de Terug en het principe keerrichtlijn.

Zij betoogt, in een eerste onderdeel, dat verwerende partij de concrete mogelijkheid tot terugkeer voor haar en haar dochter diende na te gaan, des te meer in het kade van het gezinsleven.

In het tweede onderdeel betoogt zij dat verwerende partij inlichtingen had moeten nemen aangaande de inkomsten van de referentiepersoon die prima facie wel degelijk voldoende zijn en zij zich beroept op het hoorrecht.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 8 EVRM het begrip ‘familie- en gezinsleven’ niet definieert. Het begrip ‘familie- en gezinsleven’ zoals vervat in artikel 8 EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht van de verdragsluitende staten dient te worden geïnterpreteerd. Om tot het bestaan van een familie- en gezinsleven te besluiten, dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en wordt vervolgens vereist dat deze familiale band voldoende ‘hecht’ is. In casu wordt niet betwist door verweerder dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM in hoofde van verzoekster met haar echtgenote en de (stief)dochter.

Vervolgens stelt zich de vraag of er sprake is van inmenging in dit gezinsleven. Het EHRM heeft verduidelijkt dat bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Bij een eerste toelating is er geen sprake van inmenging en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM. In casu gaat het om een eerste toelating voor verzoekster en haar dochter. Het EHRM heeft er echter reeds op gewezen dat artikel 8 EVRM in dit geval wel positieve verplichtingen met zich kan meebrengen die inherent zijn aan een daadwerkelijk respect voor het familie- en gezinsleven en dat de principes die op dergelijke verplichtingen van toepassing zijn, vergelijkbaar zijn met de principes die de negatieve verplichtingen, zoals bepaald in artikel 8, tweede lid EVRM, regelen. Bijgevolg moet voldaan zijn aan het legaliteitscriterium en aan de fair balance-toets. De beslissingen werden genomen in toepassing van de Vreemdelingenwet zodat aan het legaliteitscriterium is voldaan.

Bij het onderzoek naar de fair balance-toets dient rekening te worden gehouden met het juiste evenwicht dat dient te worden bereikt tussen de concurrerende belangen van het individu en van de samenleving in haar geheel. In beide gevallen beschikt de Staat over een zekere beoordelingsmarge (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39 ; EHRM, Sen v. Nederland, 21 december 2001, § 31 ; EHRM, Ahmut v. Nederland, 28 november 1996, § 63 ; EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38 ; EHRM, Keegan v. Ierland, 26 mei 1994, § 49).

Inzake immigratie heeft de rechtspraak van het EHRM er immers bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het Verdrag als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgde om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, Mokrani v. Frankrijk, 15 juli 2003, § 23 ; EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992, § 74 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43). Artikel 8 EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de keuze, door de immigranten, van hun land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op het grondgebied van dit land toe te staan (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Krachtens een goed gevestigd principe van internationaal recht is het immers de taak van de Staten om de openbare orde te waarborgen, in het bijzonder in de uitoefening van hun recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga v. België, 12 oktober 2006, § 81 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43 ; EHRM, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985, § 67), en zij zijn dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In het kader van de fair balance-toets, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, zijn de mate waarin het familie- en gezinsleven daadwerkelijk belemmerd worden, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de betrokkenen leeft en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen

(bijvoorbeeld, voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). Een ander belangrijk punt is te weten of het familie- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld hebben in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit familie- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999) (EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39).

Verzoekster voert geen enkele hinderpaal aan voor het uitbouwen of het verderzetten van het gezinsleven in het land van herkomst of elders.

Bovendien blijkt dat het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin verzoekster en haar partner wisten dat de situatie ten aanzien van immigratieregels voor wat betreft de verblijfssituatie van verzoekster precair was, zodat het meteen duidelijk was dat een behoud van het gezinsleven binnen het gastland niet zeker was. Verder dient te worden aangestipt dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Rijk binnen te komen. Wel dient verzoekster te voldoen aan de door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet opgelegde verblijfsvereisten.

Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoekster of dat er enige positieve verplichting zou rusten op de Belgische staat om haar en haar dochter toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Waar verzoekster de schending van het hoorrecht aanvoert en stelt dat verwerende partij inlichtingen had moeten nemen en verzoekster had moeten horen, merkt verwerende partij op dat het aan verzoekster toekomt om de nodige documenten ter staving van de verblijfsaanvraag over te leggen.

Naar aanleiding van de verblijfsaanvraag 19ter van 9 april 2015, werd aan verzoekster gevraagd om ten laatste op 8 juli 2015 het bewijs voldoende bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon over te leggen. Bijgevolg is het niet aan verwerende partij om verzoekster uit te nodigen bijkomende stukken voor te leggen maar is het aan verzoekster zelf om haar aanvraag op afdoende wijze te staven. Zij kan dan ook geenszins ernstig voorhouden dat bijkomende inlichtingen dienden te worden gevraagd of dat zij niet werd gehoord. Zij toont niet aan dat haar niet de gelegenheid werd geboden alle dienstige stukken neer te leggen. Bovendien verduidelijkt zij op geen enkele wijze welke bijkomende inlichtingen zij nog zou hebben kunnen aanbrengen die het oordeel van verwerende partij zouden kunnen beïnvloeden.

Het tweede middel is ongegrond."

3.2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan ze zijn genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet (verzoekster) en artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 (dochter). Tevens bevatten de beslissingen een motivering in feite, met name dat het legaal verblijf in België is verstreken. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen haar niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekster verwijst naar artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, dat voorschrijft dat de bijlage 20 desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Verzoekster voert aan dat een motivering ontbreekt waarom de bevelen werden afgeleverd, het volstaat niet het illegaal verblijf op te werpen, er moet ook rekening worden gehouden met de toepasselijke internationale normen. Verzoekster wijst in dit verband op artikel 8 van het EVRM, artikelen 7 en 24 van

het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, de richtlijn 2003/86/EG. Verzoekster voert aan dat de verwerende partij de concrete mogelijkheid tot terugkeer voor verzoekster en het kind diende na te gaan.

3.2.3.2. Er dient te worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen motiveringsplicht bevatten, zodat de bevelscomponenten van de bestreden beslissingen *in casu* hieromtrent niet uitdrukkelijk dienden te motiveren. Er moet echter wel blijken dat bij het nemen van de bevelscomponent, rekening werd gehouden met het gezins- en familielevens van verzoekster. Uit de stukken van het dossier blijkt dat de gemachtigde op de hoogte was van het familiaal leven van verzoekster en haar dochter. Meer nog, de bestreden beslissing betreft een antwoord op de aanvragen gezinshereniging van verzoekster en haar dochter. In de bestreden beslissingen tot weigering van verblijf wordt uiteengezet waarom de gemachtigde van oordeel is dat verzoekster en haar dochter niet voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te krijgen op basis van gezinshereniging. Bijgevolg blijkt uit deze componenten van de bestreden beslissingen dat rekening werd gehouden met het gezins- en familielevens van verzoekster en haar dochter. De schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EU, kan niet worden aangenomen. Inzake artikel 8 van het EVRM wordt opgemerkt dat, aangezien niet wordt betwist dat het een eerste toegang betreft, er in deze stand van het geding geen inmenging is in het gezinsleven van verzoekster en haar dochter. Verzoekster kan zich dus ook niet met goed gevolg beroepen op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM en de daarin beschreven proportionaliteitstoets. Tevens wordt verwezen naar wat hieronder gesteld wordt inzake artikel 8 van het EVRM. *In casu* blijkt uit de motieven van de beslissingen en uit de stukken van het dossier dat op afdoende wijze werd gemotiveerd waarom aan verzoekster en haar dochter een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven. De schending van de formele motiveringsplicht en van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 kan niet worden aangenomen.

Inzake de richtlijn 2003/86/EG wordt herhaald dat deze richtlijn niet van toepassing is op gezinsleden van een burger van de Unie en dat dit onderdeel van het middel bijgevolg niet ontvankelijk is.

3.2.3.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoekster is gehuwd met een Belgische onderdaan, verzoekster heeft een minderjarige dochter van wie de Belgische onderdaan stiefvader is, er wordt niet betwist dat er sprake is van een gezinsleven in België.

Aangezien niet wordt betwist dat het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van verzoekster en van haar dochter, die onderling niet van elkaar

gescheiden worden. Zoals reeds gesteld kan verzoekster zich dus ook niet met goed gevolg beroepen op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM en de daarin beschreven proportionaliteitstoets.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet met concrete gegevens aantoont dat zij en haar dochter hun privé- en gezinsleven niet kunnen verder zetten in hun land van herkomst of elders. Verzoekster wijst niet op precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van het privé- en gezinsleven van haar en haar dochter als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. Verzoekster toont ook niet aan dat zij en haar dochter hun gezins- en privéleven enkel in België kunnen verder zetten. Zij wijst erop dat de Belgische referentiepersoon geen enkele band heeft met verzoeksters land van herkomst, Georgië. Dit kan echter niet als een hinderpaal beschouwd worden, buiten hun relatie met de Belgische referentiepersoon tonen verzoekster en haar dochter immers ook niet aan een bijzondere band te hebben met België. Verzoekster maakt met haar loutere bewering dan ook niet aannemelijk dat er in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat.

De schending van artikel 8 van het EVRM en het proportionaliteitsbeginsel kan niet worden aangenomen.

3.2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten en het bevel tot terugbrenging, werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.2.3.5. In een tweede onderdeel van het tweede middel richt verzoekster zich zowel tegen het bevel om het grondgebied te verlaten/tot terugbrenging maar ook opnieuw tegen de beslissingen tot weigering van verblijf. Zij voert een schending van artikel 41 van het Handvest aan en stelt dat zij moest worden gehoord, zowel wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten als wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf, in dit verband had zij de financiële situatie van haar echtgenoot kunnen verduidelijken.

Inzake de weigering van verblijf voert verzoekster aan dat de verwerende partij heeft nagelaten om verzoekster uit te nodigen de inkomsten te verduidelijken. In dit verband dient echter te worden opgemerkt dat verzoekster de mogelijkheid had om alle stukken voor te leggen die zij nuttig achtte. Op de bijlages 19ter, die aan verzoekster en haar dochter werden afgeleverd op 9 april 2015, werd vermeld dat zij ten laatste op 8 juli 2015 onder meer het bewijs moesten voorleggen van voldoende bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon. Verzoekster was er bijgevolg van op de hoogte dat zij en haar dochter bewijzen in dit verband dienden voor te leggen en binnen welke termijn.

Waar verzoekster de schending zou aanvoeren van de hoorplicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht, wordt erop gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding inhoudt dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het horen betekent niet dat verzoekster mondeling diende te worden gehoord maar dat zij de mogelijkheid moet hebben gekregen om haar standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster haar standpunt heeft kunnen naar voor brengen en de mogelijkheid heeft gekregen om haar aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven. Op de bijlage 19ter van 9 april 2015 werd uitdrukkelijk vermeld welke stukken verzoekster moest voorleggen binnen welke termijn. Verzoekster kan niet met goed gevolg voorhouden dat de hoorplicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht geschonden is.

Waar verzoekster kritiek uit op het motief dat het aan haar toekomt om haar aanvraag te actualiseren, met verwijzing naar een arrest van de Raad van state, dient te worden opgemerkt dat dit een overtollig motief betreft. Kritiek op een overtollig motief kan niet tot de vernietiging van de bestreden beslissingen leiden. Het hoofdmotief van de bestreden beslissingen is immers dat op basis van het geheel van de beschikbare gegevens, het bestuur geen duidelijk en objectief verifieerbaar zicht heeft op het nettobedrag waarover de referentiepersoon maandelijks effectief kan beschikken, zodat niet afdoende kan worden beoordeeld of de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Waar verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om aan te duiden dat de door haar voorgelegde documenten wel voldoende duidelijk zijn, kan de verwijzing naar dit arrest niet zonder meer worden aangenomen: in dit arrest ging het over een voorgelegde fiche 281.20, wat een officieel document is dat gebruikt dient te worden bij de belastingaangifte. *In casu* betreffen de door verzoekster voorgelegde documenten een attest van een boekhoudkantoor en een resultatenbalans opgesteld door een boekhoudkantoor, en geen officieel document van de belastingen. Verder duidt verzoekster ook niet aan dat de feiten in deze zaak gelijklopend zijn met haar dossier. Dit onderdeel van het middel kan niet worden aangenomen.

Wat de behoefteanalyse en de materiële motiveringsplicht betreffen, evenals het vertrouwens- en het rechtszekerheidsbeginsel, wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

3.2.3.6. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan verzoekster en haar dochter een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. In de huidige stand van de procedure lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat dit bevel om het grondgebied te verlaten als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt *in casu* derhalve van toepassing. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EU, zijn vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, *in casu* richtlijn 2008/115/EU (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 35-36).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de richtlijn 2008/115/EU, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37).

De Raad stelt evenwel vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. de besluitvorming inzake het afleveren van een terugkeerbesluit, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van de schending van dit hoorrecht door nationale regelgeving zijn vastgesteld.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EU.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/118/EU en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EU, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had

kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster en haar dochter een stukkenbundel hebben voorgelegd aan het bestuur en dat zij de mogelijkheid hadden om alle elementen over te maken die zij nuttig vonden. Door verzoeksters aanvraag tot gezinshereniging wegens haar huwelijk met een Belg, en door de aanvraag van de dochter in functie van haar stiefvader, was de verwerende partij op de hoogte van hun familiale toestand.

Inzake het gezins- en familieleven van verzoekster en haar dochter dient dus te worden vastgesteld dat de verwerende partij hiervan op de hoogte was, middels de aanvragen gezinshereniging. De omstandigheid dat verzoekster hierover tijdens een verhoor nog bijkomende informatie zou hebben kunnen geven, brengt *in casu* niet mee dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. De verwerende partij was immers reeds op de hoogte van het feit dat verzoekster gehuwd is met een Belg en dat haar minderjarige dochter haar vergezelde. Waar verzoekster aanvoert dat zij uitleg had kunnen verschaffen omtrent de financiële situatie van haar echtgenoot, wordt opgemerkt dat dit niet verzoeksters familiale situatie betreft maar de inhoud van het onderzoek van de aanvraag gezinshereniging. Uit het voorgaande is reeds gebleken dat het volstond dat verzoekster in dit verband schriftelijk alle stukken kon voorleggen die zij nuttig achtte. Tevens wordt opgemerkt dat verzoekster eventueel op basis van nieuwe stukken een nieuwe aanvraag gezinshereniging kan indienen. Bijgevolg wordt vastgesteld dat verzoekster niet concretiseert welke specifieke omstandigheden zij inzake de terugkeerbesluiten wenste aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere afloop.

Verzoekster beperkt zich tot een theoretische discussie die niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. De schending van artikel 41 van het Handvest kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET